

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Honební společenstvo Žiželice**, IČO: 49120085,
jednající opatrovníkem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.,
advokátem,
sídlem Ovinecká 78/33, 170 00 Praha 7,
zastoupen Mgr. Zuzanou Segediovou, advokátkou,
sídlem J. V. Sládka 1363/2, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Městský úřad Žatec**,
sídlem náměstí Svobody 1, 438 01 Žatec,
zastoupen JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem,
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Soud **ukládá** žalovanému, aby ve lhůtě dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku **obnovil stav** před nezákonným zásahem spočívajícím ve výmazu Honebního společenstva Žiželice, IČO: 49120085, z rejstříku honebních společenstev k datu 1. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2018, tj. aby obnovil zápis Honebního společenstva Žiželice, IČO: 49120085, v rejstříku honebních společenstev.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 516 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost obnovit zápis registrace Honebního společenstva Žiželice v rejstříku honebních společenstev k datu 1. 3. 2018. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
2. Žaloba, kterou žalobce podal společně s Ing. L. H., byla původně vedena pod sp. zn. 15 A 16/2019, nicméně soud usnesením ze dne 16. 6. 2020, č. j. 15 A 16/2019-81, které nabylo právní moci dne 17. 6. 2020, vyloučil žalobcovu žalobu k samostatnému řízení, jemuž byla přidělena sp. zn. 16 A 72/2020.
3. V projednávané věci bylo sporné, kdo je oprávněn jednat za žalobce, a proto soud usnesením ze dne 13. 1. 2021, č. j. 16 A 72/2020-98, ustanovil žalobci opatrovníka Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, který následně za žalobce schválil všechna dosud učiněná právní jednání.

Žaloba

4. V žalobě žalobce konstatoval, že je honebním společenstvem ve smyslu zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, které nabylo právní moci dne 25. 4. 2003, byla honitba s názvem Žiželice uvedena do souladu se zákonem a žalobce ji čtrnáct let myslivecky obhospodařoval. Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 20. 11. 2017, č. j. 2924/ZPZ/2017-6, byla vyslovena nicotnost zmíněného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003, nicméně toto rozhodnutí krajského úřadu bylo následně zrušeno rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 6. 11. 2018, č. j. 25RM6080/2018-16231. Žalobce zdůraznil, že nikdy nebyl informován o svém výmazu z rejstříku honebních společenstev a s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 As 42/2018-33, měl za to, že k výmazu nedošlo, neboť účinky rozhodnutí o nicotnosti byly pozastaveny. Poté, kdy se žalobce dozvěděl o zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 20. 11. 2017, požádal žalovaného o obnovení zápisu v rejstříku společenstev, avšak žalovaný mu přípisem ze dne 6. 12. 2018 sdělil, že jeho žádosti nelze vyhovět. Tuto žádost podával za žalobce honební starosta Ing. T. F. s tím, že u Krajského soudu v Ústí nad Labem je pod sp. zn. 20 Cm 68/2017 projednávána žaloba na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 10. 2. 2017, jímž byl Ing. T. F. odvolán z funkce honebního starosty, a dosud nebylo rozhodnuto ani o návrhu na ustanovení opatrovníka žalobci, jehož nově zvolené statutární orgány vyvíjejí činnost směřující k jeho zániku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalobce se cítil být přímo zkrácen na svých právech zásahem žalovaného, neboť v současné době se na něj nahlíží, jako by neexistoval, ačkoli bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o uvedení honitby do souladu se zákonem a žalobce v dobré víře vykonával po dobu čtrnácti let od právní moci tohoto rozhodnutí právo myslivosti v honitbě Žiželice, nikdy nebyl v souladu se zákonem zrušen a nebyla provedena jeho likvidace. Postupem žalovaného tak bylo žalobci zabráněno v jakémkoli fungování, ve výkonu práva myslivosti a v mysliveckém obhospodařování honitby a tento zásah, proti kterému je podle žalobce v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Aps 5/2008 obranou zásahová žaloba, stále trvá.
6. Podle žalobce je závěr žalovaného, že žalobce zanikl ve smyslu § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, nesprávný. Žalobce upozornil na pravomocné a stále platné rozhodnutí o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a připomněl, že na jeho základě bylo v honitbě Žiželice myslivecky hospodařeno čtrnáct let. Poukázal na § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, a zdůraznil, že se čtrnáct let řídil rozhodnutím žalovaného a vykonával v honitbě Žiželice právo myslivosti, tato práva nabyl v dobré víře a následný zásah žalovaného tato práva poškodil. Dodal, že v honitbě Žiželice již déle než rok není právo myslivosti vykonáváno, dochází k přemnožení zvěře a není zde subjekt odpovědný za vznikající škody. Žalovaný podle žalobce nerespektuje ani usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 42/2018-33 a jedná zcela svévolně.
7. Žalobce měl za to, že jeho stanovy ze dne 7. 2. 2013 byly v souladu s § 26 zákona o myslivosti ve znění účinném v době, kdy byly přijímány. Podotkl, že novela provedená zákonem č. 59/2003 Sb. již neobsahovala žádnou sankci za neuvedení stanov do souladu s novelizovaným zněním zákona, tudíž se na ni vztahuje pravidlo o neplatnosti ustanovení, které je v rozporu se zákonem. Podle žalobce je absurdní, aby všechna honební společenstva, která splnila svou povinnost uvést stanovy do souladu se zákonem o myslivosti před přijatou novelizací, následně s ohledem na znění novely ze zákona zanikla, a proto měl správní orgán při posuzování souladu stanov se zákonem vycházet z tehdejšího znění zákona o myslivosti (tj. znění před novelou provedenou zákonem č. 59/2003 Sb., pozn. soudu). Žalobce namítal, že žalovaný při výkladu zákona nesprávně využil analogii v jeho neprospěch, což je v právním státě nepřipustné, a proto není správný závěr žalovaného, že žalobce zanikl ve smyslu § 69 zákona o myslivosti. Žalobce současně upozornil na to, že stejné znění stanov má 60 % honebních společenstev v oblasti, kde státní správu myslivosti vykonává žalovaný, avšak u jiných subjektů nebyla přijata žádná opatření a zánik podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti žalovaný tvrdí jen u žalobce. Uzavřel, že vznikl podle dosavadních právních předpisů a v rozhodné době byly splněny podmínky § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, tudíž nebylo vydáno konstitutivní rozhodnutí, ale pouze deklaratorní, a samotná skutečnost, že žalobce není v současné době zapsán v registru honebních společenstev, neznamená, že neexistuje.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na rozsudek Nejvyššího právního soudu sp. zn. 2 As 112/2017 uvedl, že existují důvodné pochybnosti o existenci honitby Žiželice před 31. 3. 2003. Vysvětlil, že rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 19. 3. 1993, č. j. 206/2599/49/92/M, o uznání honitby Hutná (později Žiželice), bylo zasláno pouze žalobci, Státnímu pozemkovému fondu a Lesům České republiky, s. p., nikoli však ostatním vlastníkům pozemků, kteří se s obsahem předmětného rozhodnutí neseznámili, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neuplynula jim lhůta k podání odvolání, a proto nebyly naplněny zákonné předpoklady pro nabytí právní moci, předmětná honitba nevznikla a nelze v ní provádět právo myslivosti.

9. Podle žalovaného odvozuje žalobce svou existenci mimo jiné z rozhodnutí ze dne 7. 4. 2003 o uvedení honitby do souladu se zákonem a z oznámení o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že doložka právní moci není nevratitelná za situace, kdy nebyla vyznačena správně. Podotkl, že honitba Žiželice a žalobce zanikli ke dni 31. 3. 2003 ve smyslu § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a následné rozhodnutí správního orgánu nemůže mít za následek jejich opětovnou existenci. Žalobce byl podle žalovaného o zániku informován sdělením o výsledku šetření Ministerstva zemědělství č. j. MUZA 28745/2017 a vlastní výmaz byl proveden v souladu s § 28 odst. 3 zákona o myslivosti. Žalovaný poznamenal, že zaniklé právnické osobě nelze doručovat a zákon o myslivosti neobsahuje úpravu vyznačení o zrušení záznamu v rejstříku honebních společenstev. Za situace, kdy žalobce ke dni 31. 3. 2003 zanikl, žalovaný musel postupovat v souladu s platnými právními předpisy a zachytit tento zánik v rejstříku honebních společenstev, a to bez ohledu na dobrou víru, která nemohla převážet práva vlastníků honebních pozemků na území zaniklé honitby Žiželice na založení honebního společenstva podle § 19 zákona o myslivosti nebo práva držitelů okolních honiteb na přičlenění pozemků ze zaniklé honitby podle § 30 téhož zákona. Žalovaný konstatoval, že mu nepřisluší hodnotit přisnost § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a dodal, že není možné promlčet zánik právnické osoby ze zákona nebo vydržet právní subjektivitu.
10. K odkazu na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 42/2018-33 žalovaný uvedl, že se soud v tomto rozhodnutí otázkou existence či zániku žalobce nezabýval. Žalovaný trval na tom, že žalobce do 31. 3. 2003 nepřijal stanovy, které by byly v souladu se zákonem o myslivosti, proto *ex lege* zanikl a rozhodnutí ze dne 7. 4. 2003 vůbec nemělo být vydáno. S odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 66/97, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 126/2012 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 55/2014 žalovaný připomněl, že čl. 3 body 5 a 7 stanov ke dni 31. 3. 2003 byly v rozporu se zákonem. Z tohoto důvodu žalobce podle žalovaného ke dni 31. 3. 2003 zanikl, což se podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o myslivosti promítlo do rejstříku honebních společenstev jeho výmazem.
11. Žalovaný dále upozornil na to, že honebním starostou žalobce je – pokud soud nerozhodl jinak – P. K. a zůstává otázkou, zda je Ing. T. F. oprávněn za žalobce podat tuto žalobu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

12. Žalobce v replice ze dne 22. 7. 2020 nesouhlasil s argumentem žalovaného, že rozhodnutí o zřízení honitby Hutná (později Žiželice) nenabylo právní moci, neboť nebylo doručeno všem vlastníkům pozemků v honitbě. Žalobce upozornil na neuspokojivý stav správního spisu žalovaného, který není řádně číslován a v němž část materiálu jednoznačně chybí. Podle žalobce však nelze dovodit, že by chybějící listiny vůbec neexistovaly. Žalobce zdůraznil, že žalovaný měl mít k dispozici veškeré údaje o členech honebního společenstva, a pokud je nemá, nemůže to být žalobci kladeno k tíži. Podle žalobce byl u rozhodnutí, kterým byla uznána honitba Hutná, v souladu s § 55 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“) vyloučen odkladný účinek, a proto nelze souhlasit s tím, že v případě nedoručení tohoto rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ostatním vlastníkům honitba nevznikla. Žalobce dodal, že práva všech majitelů pozemků byla zachována, neboť předmětné rozhodnutí bylo vyvěšeno na Obecním úřadě Žiželice.

13. Podle žalobce žalovaný ve svém vyjádření nerozlišoval mezi původním zněním zákona o myslivosti a jeho zněním po novelách zákony č. 320/2002 Sb. a č. 59/2003 Sb. Žalobce měl za to, že jeho stanovy byly v souladu se zněním zákona ke dni jejich schválení, tj. k 7. 2. 2003, tedy se zněním zákona, jehož porušení mělo podle žalovaného za následek zánik honitby a zrušení honebního společenstva. Následná změna zákona o myslivosti provedená zákonem č. 59/2003 Sb. podle žalobce nemohla mít za následek rozšíření důvodů pro zánik honitby a zrušení honebních společenstev. Žalobce současně poznamenal, že jeho stanovy bylo možné vyložit tak, že nebyly v rozporu se zákonem, a takový výklad bylo třeba upřednostnit. Zopakoval, že nikdy nebyla provedena jeho likvidace, a také proto nemohlo dojít k jeho výmazu podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, který je třeba vykládat ve spojení s § 20 téhož zákona tak, že výmazu předchází likvidace. Žalobce doplnil, že nemohl předpokládat, že jej žalovaný bez jakéhokoli zrušení pravomocného rozhodnutí o uvedení honitby do souladu se zákonem vymaže, což mu ani neoznámil. Podle žalobce žalovaný ignoruje fakt, že naposledy zmíněné rozhodnutí nikdy nebylo zrušeno a je stále platné.

Ústní jednání soudu

14. Při jednání soudu konaném dne 2. 6. 2021 právní zástupkyně žalobce trvala na žalobní argumentaci a konstatovala, že vyjádření žalovaného nesměřovalo k meritu věci. Zdůraznila, že zákon o myslivosti v původním zněním obsahoval prakticky totožné formulace jako stanovy žalobce, které byly přijaty ještě před účinností zákona č. 59/2003 Sb. Tento zákon č. 59/2003 Sb. podle právní zástupkyně žalobce nestanovil žádná přechodná ustanovení obdobná původnímu znění zákona o myslivosti. Výklad, že by honební společenstvo po účinnosti novely mělo ve velice krátké lhůtě opět měnit stanovy tak, aby byly v souladu s novelizovaným zněním zákona o myslivosti pod sankcí automatického zániku společenstva, označila právní zástupkyně žalobce za nepřijatelný. Dodala, že článek 3 bod 7 stanov společenstva lze vyložit v souladu se zákonem o myslivosti. Trvala na tom, že stanovy byly uvedeny do souladu se zákonem o myslivosti v jeho znění účinném do 27. 2. 2003 a že s neuvedením souladu stanov s novelizovaným zněním zákona o myslivosti nemůže být spojován automatický zánik honebního společenstva.
15. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že uznání honitby v minulosti nemohlo mít žádný vliv na skutečnost, že žalobce v důsledku nesplnění podmínek zákona o myslivosti ze zákona zanikl. Při rozhodování o uznání honitby se totiž nezkoumá existence honebního společenstva, ale zcela jiné skutečnosti. Podle právního zástupce žalovaného nedošlo k žádné novelizaci zákona o myslivosti, která by měla vliv na zákonem stanovený důsledek neuvedení stanov honebního společenstva do souladu se zákonem. V § 69 odst. 2 zákona o myslivosti je jednoznačně uvedeno, že společenstva musí uvést své stanovy do souladu se zákonem o myslivosti do devíti měsíců od nabytí jeho účinnosti, jinak ze zákona zanikají. Poukázal na skutečnost, že v článku 3 bod 5 a 7 stanov jsou formulovány zcela opačná pravidla než v platném znění zákona o myslivosti. K tomu, aby platila argumentace žalobce, by se podle právního zástupce žalovaného musela novela zákona o myslivosti dotknout lhůty devíti měsíců stanovené pro uvedení stanov do souladu se zákonem. Zdůraznil, že pokud byl datum 31. 3. 2003 posledním dnem lhůty pro uvedení stanov do souladu se zákonem, bylo povinností žalovaného prověřit a posoudit, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zda k tomuto datu byly stanovy honebního společenstva uvedeny do souladu s právě účinným zněním zákona o myslivosti. V daném případě tomu tak podle právního zástupce žalovaného nebylo, přičemž žalovaný neměl možnost jakékoli úvahy a musel přistoupit k výmazu zaniklého společenstva z rejstříku.

Posouzení věci soudem

16. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který existuje ke dni vydání tohoto rozsudku (neboť jde o žalobu zápuřčí), dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[o]chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) ... Není-li být jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
19. V projednávané věci bylo mezi účastníky řízení sporné především to, zda žalobce v zákonem stanovené lhůtě uvedl, či neuvedl své stanovy do souladu se zákonem o myslivosti, od čehož se pak odvíjí posouzení, zda žalobce *ex lege* zanikl, či nikoli. Podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti platí, že „[p]rávní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.“
20. Soud především připomíná, že zákon o myslivosti nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002, tudíž honební společenstva (včetně žalobce) měla povinnost přijmout stanovy nebo je přizpůsobit znění zákona nejpozději do 31. 3. 2003. Z citovaného ustanovení však rozhodně nevyplývá, že by stanovy honebního společenstva měly být ke dni 31. 3. 2003 v souladu se zněním zákona platným a účinným k tomuto datu. Každé honební společenstvo totiž mělo celých devět měsíců od účinnosti zákona na to, aby splnilo povinnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplývající z § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, což rozhodně nemuselo nechávat na poslední chvíli. Podle názoru soudu je proto třeba zkoumat, zda byly nově přijaté nebo přizpůsobené stanovy honebního společenstva v souladu s platným a účinným zněním zákona ke dni jejich schválení valnou hromadou honebního společenstva, která se mohla konat kdykoli v období od 1. 7. 2002 do 31. 3. 2003.

21. Žalobce přijal nové znění stanov na valné hromadě konané dne 7. 2. 2003, tj. ve lhůtě stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a proto bylo namístě posoudit, zda toto znění stanov bylo v souladu se zákonem o myslivosti ve znění platném a účinném k tomuto datu. Pokud by byl zjištěn soulad, podle názoru soudu by to znamenalo, že žalobce splnil požadavky citovaného ustanovení, neboť přizpůbil stanovy úpravě podle zákona o myslivosti a učinil tak **nejpozději** do devíti měsíců od jeho účinnosti. Soud dodává, že žalobci rozhodně nelze přičítat k tíži, že nové znění stanov, které schválil dne 7. 2. 2003, nebylo plně v souladu se zákonem o myslivosti ve znění platném a účinném od 28. 2. 2003. Soud k tomu poznamenává, že zákon č. 59/2003 Sb., jímž byl právě s účinností od 28. 2. 2003 změněn zákon o myslivosti, byl schválen až dne 18. 2. 2003 (a publikován ve Sbírce zákonů až dne 28. 2. 2003 s okamžitou účinností), tj. po uskutečnění valné hromady žalobce dne 7. 2. 2003, tudíž žalobce při schvalování nového znění stanov ještě ani nemohl tušit, jaká právní úprava bude platná a účinná v poslední den lhůty stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a tím méně pak mohl tuto budoucí právní úpravu promítnout do svých stanov schválených dne 7. 2. 2003.
22. S ohledem na výše uvedené soud zásadně nesouhlasí s názorem žalovaného, že z § 69 odst. 2 zákona o myslivosti vyplývá povinnost honebních společenstev mít ke dni 31. 3. 2003 stanovy v souladu se zněním předmětného zákona platným a účinným k tomuto datu. Tento výklad by totiž znamenal, že každé honební společenstvo, které uvedlo své stanovy do souladu se zákonem o myslivosti před 27. 2. 2003, by muselo ve velmi krátké lhůtě jednoho měsíce tento postup opakovat a znovu stanovy změnit, a to pod sankcí v podobě zániku *ex lege*. Takový výklad považuje soud za nepřiměřeně přísný a nesprávný. Nelze totiž opomíjet skutečnost, že smyslem a účelem § 69 odst. 2 zákona o myslivosti byla transformace existujících honebních společenstev do režimu tehdy nového zákona o myslivosti, který novým způsobem upravoval veškeré právní vztahy v oblasti myslivosti. Zcela jiný dopad do oblasti právních vztahů na úseku myslivosti než tento nový „kodex“ myslivosti pak má jeho dílčí novela – zákon č. 59/2003 Sb., který neobsahuje pravidlo, že by neuvedení stanov do souladu s tímto zákonem mělo za následek zánik honebního společenstva *ex lege*. Soud proto konstatuje, že po úspěšném provedení transformace vyžadované nově přijatým zákonem o myslivosti, která v případě žalobce nastala schválením stanov dne 7. 2. 2003, již honební společenstvo nemohlo být ohroženo zánikem *ex lege* a pozdější novela, která sama žádné podobné ustanovení o zániku *ex lege* neobsahuje, na tom nemůže nic změnit.
23. Žalovaný vytýkal žalobci nesoulad jeho stanov se zákonem o myslivosti, a to konkrétně článku 3 bodu 5 a 7 Stanov Honebního společenstva Žiželice přijatých na valné hromadě konané dne 7. 2. 2003. Tyto stanovy tvoří součást spisové dokumentace, kterou žalovaný předložil soudu. Jejich článek 3 bod 5 zní: *„Převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká. Nabyvatel těchto pozemků se stane členem, pokud do 30 dnů ode dne vzniku svého vlastnického práva oznámí písemně honebnímu společenstvu, že trvá na členství; to platí obdobně o zániku členství úmrtím člena a o vzniku členství dědici.“* Článek 5 bod 7 týchž stanov určuje: *„Noví vlastníci honebních pozemků v obvodu společenstevní* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

honitby /například vlastníci pozemků, kteří netrvali na členství podle bodu 3. a 4., vlastníci, jejichž členství vzniklo podle bodu 5./ se stávají členy honebního společenstva na základě přijetí podané přihlášky. Členství v honebním společenstvu dále zaniká, staly-li se všechny honební pozemky člena v obvodu honitby pozemky nehonebními.“

24. Soud porovnal znění článku 3 bodu 5 stanov se zněním § 26 odst. 1 zákona o myslivosti ve znění účinném ke dni 7. 2. 2003 (*„Převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stane členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva oznámí písemně honebnímu společenstvu, že trvá na členství.“*) a shledal shodu, neboť oba texty spojují zánik členství s převodem vlastnického práva k honebním pozemkům na jinou osobu a dávají nabyvateli těchto pozemků možnost stát se členem honebního společenstva písemným oznámením o trvání na členství uskutečněným do třiceti dnů od vzniku vlastnického práva. Článek 3 bod 5 stanov přijatých valnou hromadou žalobce dne 7. 2. 2003 byl tedy zcela v souladu s tehdy platným a účinným zněním zákona. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stanovy žalobce nad rámec zákona doplnily, že uvedené pravidlo platí obdobně i pro zánik členství úmrtím člena a vznik členství jeho dědici. Povinnost honebního společenstva (tedy i žalobce) přizpůsobit stanovy úpravě zákona o myslivosti podle názoru soudu znamená, že výsledný text stanov nesmí být v rozporu s tímto zákonem. Takový rozpor však rozhodně nenastává v situaci, kdy zákon o myslivosti určité pravidlo vůbec neobsahuje.
25. V případě článku 3 bodu 7 stanov žalobce přijatých jeho valnou hromadou dne 7. 2. 2003 soud konstatuje, že pokud by z tohoto ustanovení vyplývala nějaká další podmínka vzniku členství v honebním společenstvu, stanovená nad rámec zákona, podle kterého stačilo ve lhůtě písemně oznámit, že na členství trvá, byl by tento bod stanov v rozporu se zákonem. Soud nicméně zjistil, že stanovy nijak nedefinují slovní spojení *„přijetí podané přihlášky“*, ani nedávají žádnému orgánu žalobce pravomoc rozhodovat o přijetí, či nepřijetí přihlášky podle článku 3 bodu 7 stanov. Podle názoru soudu lze tedy zmíněné slovní spojení vyložit také tím způsobem, že přihláškou se rozumí oznámení vlastníka honebního pozemku o tom, že trvá na členství (to přesně odpovídá znění článku 3 bodu 5 stanov, na který je v bodu 7 odkazováno), a přijetím podané přihlášky se rozumí doručení písemného oznámení o trvání na členství honebnímu společenstvu, tj. žalobci. Citovaný článek 3 bod 7 stanov tedy připouští výklad, který je v souladu se zákonem o myslivosti.
26. Soud samozřejmě nepřehlédl, že podle článku 5 bodu 2 písm. e) stanov platí, že *„[d]o působnosti valné hromady náleží rozhodnutí o přijetí vlastníka honebního pozemku za člena (článek 3 bod 6).“* Soud připouští, že toto ustanovení mohlo mít za cíl svěřit valné hromadě rozhodování o přijetí podaných přihlášek podle článku 3 bodu 7 stanov, což by podle žalovaného mohla být podmínka vzniku členství stanovená nad rámec zákona, a tedy v rozporu s ním. Soud nicméně podotýká, že předmětné ustanovení nehovoří o přijetí přihlášek, ale o přijetí vlastníka za člena, a neodkazuje na článek 3 bod 7 stanov, nýbrž na bod 6 daného článku. I v kontextu takto formulované dílčí působnosti valné hromady tak podle názoru soudu nadále platí, že slovní spojení *„přijetí podané přihlášky“* lze vyložit v souladu se zákonem o myslivosti a s článkem 3 bodem 5 stanov jako doručení písemného oznámení vlastníka honebního pozemku, že trvá na členství. Z tohoto výkladu pak jednoznačně plyne, že se o další podmínku vzniku členství nejedná, tudíž domnělý rozpor se zákonem neexistuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Pro uvedenou interpretaci sporného ustanovení stanov svědčí mimo jiné dosud platné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽPZL-1501/02-206/Paz, jímž byla podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti stávající společenstevní honitba s názvem „Žiželice“ uznána Okresním úřadem v Lounech dne 19. 3. 1993 pod č. j. 206/2599/49/92/M uvedena do souladu s § 17 daného zákona s tím, že jejím držitelem je Honební společenstvo Žiželice. Z tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný dne 7. 4. 2003 vycházel z toho, že žalobce i honitba Žiželice ke dni 31. 3. 2003 existovali, resp. že nedošlo k jejich zániku podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Soud má za to, že toto rozhodnutí žalovaného založilo žalobci legitimní očekávání a dobrou víru, že splnil požadavky § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, neboť podle tohoto rozhodnutí byl ke dni 7. 4. 2003 existujícím držitelem existující honitby Žiželice uvedený do souladu s § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. V této dobré víře žalobce po dobu čtrnácti let vystupoval jako existující subjekt práva a držitel existující honitby Žiželice, a to až do oznámení závěrů kontroly Ministerstva zemědělství prováděné u žalovaného v době od 13. do 20. 9. 2017, která vyústila v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 20. 11. 2017, č. j. 2924/ZPZ/2017-6, jímž byla prohlášena nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003. Ministerstvo zemědělství však následně svým rozhodnutím ze dne 6. 11. 2018, č. j. 42886/2018-MZE-16231 (sp. zn. 25RM6080/2018-16231), předmětné rozhodnutí krajského úřadu ze dne 20. 11. 2017 zrušilo a řízení o vyslovení nicotnosti zastavilo, tudíž rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2003 je nadále v platnosti.
28. Za dané procesní situace, kdy sám žalovaný svým opakovaně zmiňovaným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2003 založil žalobci legitimní očekávání a dobrou víru, že splnil požadavky § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti a je existujícím držitelem existující honitby Žiželice, a žalobcovy stanovy byly po dobu více než čtrnácti let pokládány za souladné se zákonem, nelze po takto dlouhé době předmětný výklad bez zřejmého důvodu měnit. Podle názoru soudu by tak i nadále měl být upřednostněn výše naznačený výklad žalobcových stanov přijatých na valné hromadě dne 7. 2. 2003, který umožňuje uzavřít, že tyto stanovy byly v době svého schválení v souladu s tehdy platným a účinným zněním zákona o myslivosti.
29. Soud proto shrnuje, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro jeho zánik ze zákona podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť žalobce stihl ve lhůtě tam stanovené přizpůsobit své stanovy úpravě podle tohoto zákona, což nepřímě potvrdil i žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 7. 4. 2003, které dosud nebylo zrušeno, a jehož správnost se tak presumuje.
30. Na tomto závěru nemůže podle názoru soudu nic změnit ani argumentace žalovaného, že rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 19. 3. 1993, č. j. 206/2599/49/92/M, jímž byla na návrh žalobce s účinností od 1. 4. 1993 uznána společenstevní honitba s názvem „Honitba Hutná“ (později Žiželice), nebylo doručeno ostatním vlastníkům honebních pozemků. Soud zdůrazňuje, že žalovaný netvrdil, natož aby doložil, že některý z domnělých opomenutých účastníků předmětného řízení kdykoli citované rozhodnutí napadl odvoláním nebo jiným způsobem projevil svůj nesouhlas s ním. Zpochybňování tohoto rozhodnutí ve vyjádření žalovaného k této žalobě, tj. po více než 26 letech od jeho vydání, považuje soud za zcela nepřijatelný zásah do právní jistoty.
31. Soud tedy uzavírá, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu do práv žalobce, neboť jej k datu 1. 3. 2018 vymazal z rejstříku honebních společenstev, aniž k tomu byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce nezanikl ex lege podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, jak se mylně domníval žalovaný. Soud proto podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovanému, aby v přiměřené lhůtě dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku obnovil stav před tímto nezákonným zásahem, tj. aby obnovil zápis žalobce v rejstříku honebních společenstev.

32. Žalobcem navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť všechny relevantní skutkové okolnosti zjistil z předložené spisové dokumentace žalovaného a žalobcem navržené důkazy by na výše uvedených závěrech soudu nemohly nic změnit.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 17 516 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z odměny a náhrady za dva úkony, jež učinila původní právní zástupkyně žalobce JUDr. Markéta Tukinská, Ph.D., která je plátcem DPH, z cestovného k jednání soudu dne 2. 6. 2021 z Teplic do Ústí nad Labem a zpět ve výši 288 Kč (celkem 50 km, kombinovaná spotřeba vozidla Škoda Octavia ve výši 5,0 litru motorové nafty na 100 km doložena technickým průkazem, cena motorové nafty podle vyhlášky č. 589/2020 Sb. 27,20 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 4,40 Kč) a z částky 200 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [dvě započaté půlhodiny po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Další podání žalobce nepovažoval soud za účelně vynaložené náklady, neboť se netýkala merita věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)